

- 2.1. Czy okoliczność, że wskaźnik referencyjny, IRPH, zawarty przez sprzedawcę lub dostawcę w warunku umowy kredytu jest regulowany przepisami ustawowymi lub wykonawczymi, wyklucza obowiązek sprawdzenia przez sąd, czy konsument został poinformowany o wszystkich elementach, które w odniesieniu do wspomnianego wskaźnika mogą mieć wpływ na zakres zobowiązań konsumenta, w celu uznania, że warunek został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13?
- 2.2. Czy dyrektywa 93/13 sprzeciwia się orzecznictwu sądowemu, zgodnie z którym obowiązek przejrzystości jest spełniony przez samo odniesienie do oficjalnego wskaźnika w uprzednio ustalonym warunku, przy czym nie jest wymagana żadna inna informacja w tym względzie od sprzedawcy lub dostawcy, który ustalił ten warunek, czy też, wręcz przeciwnie, dla spełnienia obowiązku przejrzystości konieczne jest przekazanie przez sprzedawcę lub dostawcę informacji na temat konfiguracji, zakresu i rzeczywistego funkcjonowania mechanizmu danego wskaźnika referencyjnego?
- 2.3. Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że pominięcie informacji dotyczących konfiguracji, funkcjonowania i dotychczasowej ewolucji IRPH oraz jego przewidywanej przyszłej ewolucji, co najmniej w perspektywie krótko- lub średnioterminowej, biorąc pod uwagę wiedzę sprzedawcy lub dostawcy na temat tych elementów w chwili zawarcia umowy, pozwala uznać, że warunek zawierający takie pominięcie nie został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13?
- 2.4. Czy wymóg dotyczący przejrzystości warunku zawarty w art. 4 ust. 2 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, aby konsument został poinformowany o przepisach wykonawczych, które regulowały wskaźnik referencyjny i jego treść, jako o istotnej informacji dla tego, aby konsument mógł zrozumieć gospodarcze i prawne znaczenie warunku zawierającego taki wskaźnik?
- 2.5. Czy reklama i informacje dostarczone przez sprzedawcę lub dostawcę, który ustalił dany warunek umowy, mogące wprowadzić w błąd konsumenta przy zawieraniu prezeń umowy kredytu stosującego wskaźnik IRPH, mogą stanowić czynnik, na którym sąd może oprzeć ocenę nieuczciwego charakteru warunku umowy zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13?
- 3.1. Czy w przypadku uznania nieuczciwego charakteru warunku – w związku z czym kredyt musiałby zostać spłacony bez odsetek, a tym samym poprzez stwierdzenie nieważności i usunięcie warunku o zmiennym oprocentowaniu zniknęłaby podstawa do zawarcia umowy wyłącznie z punktu widzenia instytucji bankowej, należałoby dopuścić możliwość uzupełnienia wspomnianej umowy poprzez zmianę treści nieuczciwego warunku przy zastosowaniu jakiegokolwiek innego wskaźnika referencyjnego zamiast wskaźnika uznanego za nieważny? Czy w takim przypadku powyższa interpretacja i uzupełnienie umowy byłyby sprzeczne z art. 6 dyrektywy 93/13?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de paix du troisième canton de Charleroi (Belgia) w dniu 5 czerwca 2018 r. – Frank Casteels / Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd

(Sprawa C-368/18)

(2018/C 285/44)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Justice de paix du troisième canton de Charleroi

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Frank Casteels

Strona pozwana: Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd

Pytania prejudycjalne

Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczący wykładni art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾ ma następujące brzmienie:

- czy okoliczność stanowiąca przedmiot niniejszego sporu, to jest strajk pracowników przedsiębiorstwa obsługi naziemnej w porcie lotniczym, w którym rozpoczyna się odnośny lot, jest objęta pojęciem „zdarzenia” w rozumieniu pkt 22 wyroku z dnia 22 grudnia 2008 r., Wallentin-Hermann (C-549/07, EU:C:2008:771), czy też pojęciem „nadzwyczajnej okoliczności” w rozumieniu motywu 14 wspomnianego rozporządzenia, tak jak jest ono interpretowane w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 r., McDonagh (C-12/11, EU:C:2013:43), lub też czy oba te pojęcia pokrywają się;
- czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że zdarzenie takie jak to będące przedmiotem niniejszego sporu, to jest strajk pracowników przedsiębiorstwa obsługi naziemnej w porcie lotniczym, w którym rozpoczyna się odnośny lot, trzeba uznać za zdarzenie, które wpisuje się w ramy normalnego wykonywania działalności przewoźnika lotniczego, w związku z czym nie może ono zostać zakwalifikowane jako „nadzwyczajna okoliczność” zwalniająca przewoźnika lotniczego z obowiązku zapłaty na rzecz pasażerów odszkodowania z tytułu odwołania lotu obsługiwanego przez ten samolot;
- jeżeli zdarzenie takie jak to będące przedmiotem niniejszego sporu, to jest strajk pracowników przedsiębiorstwa obsługi naziemnej w porcie lotniczym, w którym rozpoczyna się odnośny lot, należy uznać za „nadzwyczajną okoliczność”, to czy na tej podstawie trzeba wnioskować, że dla przewoźnika lotniczego chodzi tu o „nadzwyczajną okoliczność”, której nie można było uniknąć nawet przy podjęciu wszelkich racjonalnych środków?
- czy fakt, iż strajk został zapowiedziany, powinien zostać uznany za skutkujący tym, że zdarzenie takie jak to będące przedmiotem niniejszego sporu, to jest strajk pracowników przedsiębiorstwa obsługi naziemnej w porcie lotniczym, w którym rozpoczyna się odnośny lot, nie jest objęte pojęciem „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de paix du troisième canton de Charleroi (Belgia) w dniu 5 czerwca 2018 r. – Giovanni Martina / Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd

(Sprawa C-369/18)

(2018/C 285/45)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Justice de paix du troisième canton de Charleroi

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Giovanni Martina

Strona pozwana: Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd